

vštěvě. Určitý čas a klid potřebuji i k modlitbě a v domě, kde je plno lidí a malých dětí, je soustředění daleko obtížnější než na faře, i když se všichni snaží vyjít mi všemožně vstříc. Přestože mám všechny velmi rád a vím, že zvláště rodiče svou návštěvou vždy potěším, je to pro mne svým způsobem zátěž. Svou potřebu vidět se s rodinou bych uspokojil, kdy-

Modlitbu v dětství bych přirovnal k tvarůžkům.

bych domů přijel tak 1-2krát za rok. Kdyby tomu bylo jinak, asi by něco nebylo v pořádku s mým kněžstvím. Učím se žít v absolutní závislosti na Bohu, snažím se mít k němu takový vztah, abych mu s důvěrou světil svou budoucnost, nejistotu i nedostatek rodinného zázemí.

Mohou podle tebe dnešní věřící rodiče nějak pomoci svým dětem objevit to jejich povolání?

Jediná cesta, podle mého názoru, vede přes velkou snahu rodičů o pravdivý život s Bohem a upřímnou víru, aby dítě bylo samo schopné uskutečnit jakýkoliv krok, k němuž bude Bohem pozváno. Když se v rodině přistupuje ke všem povoláním, ať už k manželství, kněžství nebo k povolání řeholnímu bez předsudků, bude mít dítě vnitřní svobodu pro správné rozhodnutí. Nejvíce rodiče ubližují dětem, když jim něco nalajnují. Vzpomínám si, že na jednom mém působišti za mnou přišla starší žena a s pláčem mi svěřila, že se roky modlila a celým srdcem toužila, aby se její syn stal knězem. Mladý muž však na kněžství nepomýšlel, ani se neoženil a časem se z něj stal těžký alkoholik. Snad se na tom podílela i matka svou touhou, kterou nedokázal naplnit. Každý člověk by měl zůstat před druhým v úctě, i rodič před svým dítětem, a to i v modlitbě za něj.

Připravila Věra Kulišťáková

KRAJINA STUDNÍ

EVA
MUROŇOVÁ

Jarní slunce ukázalo, kolik špíny na oknech nechala zima, připomíná nutnost úklidu a láká k první jarní procházce.

Povídání o postní době bude podobné jedné takové procházce, na které jsme v předjaří došli ke studánce zasypané listím, kameny a zanesené pískem a blátem. Stejně jako volá po jarním úklidu byt a špinavá okna, stejně jako volá po úklidu okolní příroda, volá v tomto čase po úklidu i naše nitro, naše srdce.

Následující pohádka pomůže těm nejmenším i těm starším najít smysl tohoto postního „úklidu“. Pohádka se jmenuje „Krajina studní“. Je sice původem z Bolívie, ale ne náhodou se podobá jarnímu „otevírání studánek“ našich srdcí. Přiblíží dětem téma postní doby, svátost smíření a svátost křtu.

Pohodlně se posaďte a dobře poslouchejte. Tato pohádka je jenom pro vás.

Zavede nás do jedné země. Kdybyste se tam někdy chtěli vydat, snadno ji poznáte, protože uprostřed země stojí hora, která sahá až do oblak. Je to prastará a moudrá hora. Neublížily jí ani vichřice, ani bouřky a blesky. Řítkalo se, že ve svém nitru skrývá tajemství, ale nikdo nevěděl jaké.

Lidé říkali: „Nevím, když jsme přišli na svět, byla už tady.“ A nazývali ji Král hor. Ti, kteří na ni vystoupili, se mohli podívat na nebe i na celou zemi ležící od obzoru k obzoru, od severu na jih, od východu na západ. Krajina byla plná studní. Některé byly malé, jiné velké, některé byly bohatě ozdobené žulou a vzácnými kameny, jiné byly zase úplně obyčejné z cihel a kamení. Země se jmenovala Krajina studní.

Půda té země však přesto vypadala jako poušť. Byla suchá, vyprahlá a rozpraskaná, protože ani jedna studna neměla vodu.

Eva Muroňová je vdaná, má 3 děti. Je zaměstnaná v Katechetickém centru při ostravsko-opavském biskupství. Asi 12 let katecheticky pracuje s dětmi (vlastními i cizími).

Všechny byly až po okraj zasypané a zacpané pískem, prachem a kameny.

Jedna studna – podle toho, co se říkalo, nejstarší ze všech – se jednoho dne zamyslela: „Proč jsem tady? Jsem hromada kamení? Jsem vůbec ještě studna, když nemám žádnou vodu?“ A řekla si: „Chci být studna, začnu hledat. Možná někde hluboko pod pískem, prachem a kamením svůj pramen najdu.“

Začala hrabat hlouběji a hlouběji. Stálo ji to mnoho času a námahy odklidit písek, prach a vytáhnout kameny. Mnohé z nich byly velké a těžké. Byla to tvrdá práce, ale nakonec se přece podařila. Studna byla čistá a dole, na samém dně úplně v hloubce vytryskl pramen vody čistě jako křišťál. Vytryskl vysoko, stoupal výš a výš a naplnil studnu až po okraj. Voda proudila dál, čistá, čerstvá voda, která utiňuje žízeň. Voda, která občerstvuje a dává život, vsakovala do vyprahlé země kolem studny a země se zazelenala a rozkvetla.

Když to viděly ostatní studny, divily se: „Je to možné? Vypadá to, jako by se ta stará studna naplnila vodou. Tolik se namáhala, aby se zbavila písku, prachu a kamení, a podařilo se jí to. Je to možné!“

Mnoho dalších studní začalo hloubit cestu ke svému prameni. Po mnoho dní se namáhaly. Zbavovaly se písku, prachu a kamení, hledaly a našly svůj pramen. Také z dalších studní vytryskla voda a země kolem nich se zazeleňovala.

Studny se naplnily čistou pramenitou vodou a poznaly, že voda, která z nich tryská a přináší nový život, vyvěrá z jediného pramene odněkud z hlubin země. Kde je začátek tohoto proudu, kde pramení a odkud tryská?

Pramen byl tím tajemstvím prastaré a moudré hory stojící uprostřed země a sahající až do oblak, které neublížily ani vichřice, ani bouřky a blesky. Celé věky v sobě ukrývala a chránila tajemství – pramen životodárné vody, který teď tryskal do každé studny a přinášel život do celé země. Krajina studní se zazelenala, rozkvetla a znovu ožila.

Pohádka také v několika jednoduchých obrazech skrývá tajemství. Je to obraz prastaré a moudré hory ukrývající ve svém nitru tajemství pramene životodárné vody. Je to však také obraz studny bez vody zasypané pískem, prachem a kamením.

Bůh je jako hora, ze které tryská pramen, a člověk je jako studna. Studna je sice omezená svými stěnami podobně jako člověk svým lidstvím, ale kdesi hluboko je propojená s pramenem tryskajícím z hory. Studna je obrazem člověka nosícího ve svém srdci Boha.

Studna však může být naplněna i něčím jiným než vodou. Může být ucpaná prachem, pískem a kamením. Aby se studna stala studnou, musí se znovu spojit s pramenem. Musí se vyčistit a naplnit vodou, která dá život okolní zemi. Aby se člověk stal plně člověkem, musí se očistit od toho, co mu brání slyšet Boží hlas ve svém nitru.

V pohádce se sice nepracuje přímo s naukou o svátostech, ale malým dětem vytvoříme obraznou řeč základní představu o podstatě svátosti smíření a svátosti křtu.

Podobně jako studny zaplněné, ucpané a zasypané vším zbytečným, zatěžujícím a nepotřebným potřebují vyčistit, aby našly svůj pramen, tak se také

člověk zaplněný vším zbytečným a nepotřebným, ucpaný a zasypaný vlastními vinami potřebuje očistit, aby znovu našel své spojení s Kristem.

Podobně jako jsou studny napojeny na jeden pramen pod prastarou vysokou horou, tak jsou lidé svým křtem napojeni na Krista. Tudy proudí život a síla přetvářet krajinu kolem sebe.

Bůh je jako hora, ze které tryská pramen, a člověk je jako studna.

Předčítání pohádky můžeme doprovodit některou z následujících činností, která dětem přiblíží důležité symboly a děj.

Několik nápadů, jak si zahrát „na horu“:

- ✧ z toho, co máme po ruce – z kostek, ze stavebnice nebo ze šátků – můžeme postavit co největší horu
- ✧ horu mohou děti znázornit vlastním tělem tak, že udělají „kočičí hřbet“, postaví horu z dlaní, které dají na sebe, nebo se postaví vedle sebe a zvednou ruce nad hlavu tak, aby vznikl veliký kopec

- ✧ můžeme si také pomyslně sbalit batoh, vyjmenovat, co je důležité vzít si s sebou, a vydat se na cestu do kopce, můžeme také znázornit konec cesty, kdy si batoh sundáme, posváčíme, napijeme se ze studánky a rozhlédneme se kolem sebe
- ✧ to, co vidíme z vrcholu hory, krajinu, domy, lesy, zvířata, město, rybník, si můžeme nakreslit nebo postavit z kostek nebo ze stavebnice

Několik nápadů, jak si zahrát „na vyprahlou zemi“:

- ✧ dětem dáme skleničky, ale místo očekávané vody do nich nasypeme písek, větší děti si mohou písek přesypávat do skleničky jeden druhému

- ✧ písek a kamínky nasypeme na tácek a použijeme je jako malé pískoviště, ze kterého můžeme udělat horu, kreslit do něj prstem čáry, kudy by tekla voda, kdyby byla, a kamínky položit do kruhu jako okraje studny

Několik nápadů, jak si zahrát „čištění studny“:

- ✧ děti si mohou zkusit, kolik práce a trpělivosti je třeba na vyčištění širší skleničky nebo mističky od písku, kamínků nebo jakýchkoli menších předmětů (korálky, kuličky, hrášek, čočka) jen rukou, aniž by nádobu otočily
- ✧ děti si mohou postavit z jakékoli stavebnice malý kruh, který bude znázorňovat jejich studnu, a pantomimou znázornit, jak ji čistí, prohlubují a vytahují z ní různé těžké a různé velké kameny
- ✧ Na závěr se můžeme napít „z pramene“, ze sklenice plné obyčejné čisté vody nebo vodou zalitými kyticí v pokoji.

Mnohem jednodušší než hry s pískem, vodou a kostkami však je vypravit se k nejbližší studánce a podívat se, jestli nepotřebuje vyčistit.

Přeji vám co nejpříjemnější jarní čištění nejen oken doma a studánek na procházkách, ale i objevení čistého a životodárného pramene v hloubce „své“ studny. Objevení toho pramene vody, „...který vyvěral z chrámu na pravé straně a všichni, k nimž voda dosáhla, byli uzdraveni...“

KATECHEZE S BIBLICKÝM TEXTEM (NEJEN) V RODINĚ – ÚVOD

Rodina je místem, v němž je třeba podporovat přímý kontakt s Písmem svatým. Bible jako dějiny Boží rodiny v lidských rodinách nabízí velké množství prvků, které patří i k rodinnému prostředí: způsob vyprávění, jednoduchá a přitom hluboká náboženská symbolika, konkrétnost událostí a jasná nauka, zkušenost Boží lásky např. v podobě odpustění atd.

LUDVÍK
DŘÍMAL

STRACH Z BIBLE?

Jak to vypadá v praxi? V posledních desetiletích roste zájem o Bibli. Existují rodiče, kteří mají Písmo svaté ve své rodinné knihovně už léta a pociťují (alespoň tu a tam) skryté přání Bibli nejen číst, ale též se učit jí lépe rozumět. Někdy jsou k tomu podníceni okolnostmi (zejména žádostí dětí o vysvětlení něčeho z jejího textu).

Mnoho křesťanských rodičů však neví jak, nebo nemá odvahu zabývat se textem Bible soustavně nebo podle určité metody. Cítí, že jim nestačí jejich

dosavadní znalosti, získané kdysi dávno, když jako děti chodili do náboženství. A tak se obávají, že ji špatně pochopí a že jejich nejistota a bezradnost ještě vzrostou, jestliže se začnou Biblii zabývat do hloubky a „osobně“ narazí na obtížná místa – údajné nesrovnalosti či protiklady, které byly v období jejich dětství tak často předmětem odsouzení či alespoň pohrdání v rámci výuky socialistické školy.

Jiní dospělí (a to zdaleka nejen rodiče), zaslechnou-li náhodou o nějakém novém pohledu na určitý biblický text nebo o nejednotném názoru biblistů na určitou otázku, cítí se ohroženi ve své víře a řek-

Dr. **Ludvík Dřímál**, Th.D., je kněz a salesián. Vystudoval na Papežské salesiánské univerzitě v Římě obor katechetika. V současné době katechetiku přednáší na CMTF UP v Olomouci.